

Lilac

เพชรฆาต
ต้องการ
อะไรตัวรอด 2

망나니는 살고 싶다

ฉบับครั้งที่ 1

bism เขียน

greater than แปล

SERON วาด

เพลงนิยาม ต้องการ อะไรตัวรอด

망나니는 살고 싶다

2

bism

เขียน

greater than

แปล

SERON

วาด

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เปื้อนหมึก

ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบกับการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)

บริษัทอมรินทร์ คอเปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน และแล้วเราก็ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง ในนิยายเรื่อง *เพชรฆาตต้องการเอาตัวรอด* เล่ม 2 โดยความสนุกสนานที่ยังคงสืบเนื่องมาจากเล่มแรก การที่ 'กียุนแจ' ต้องมาอยู่ท่ามกลางเหล่าผู้มีความสามารถก็เริ่มเข้มข้นมากขึ้นแล้วนะคะ

ในเล่มนี้ สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวหลังเข้ามาอยู่ในโลกของนิยาย ในฐานะกียุนแจเริ่มผิตเปลี่ยนไปจากต้นฉบับที่เขาเคยได้อ่านมากขึ้นเรื่อยๆ จนตอนนี้ สิ่งที่เขาต้องรับมือไม่ใช่เพียงแค่การพยายามทำตัวไม่ให้ผิตปกติ แต่ยังรวมถึงการพยายามหาคำตอบว่าทำไมทุกคนถึงทำตัว 'ผิตปกติ' กับเขาสุดๆ อีกด้วย

เรื่องราวชักจะอินุงตุงนังกันไปใหญ่ กียุนแจจะทำอะไรต่อไป เชิญทุกคนมาลุ้นไปพร้อมๆ กันในหน้าถัดไปได้เลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

האגודה

อนาคตที่เริ่มจะเปลี่ยนไปที่ละนิด

มีความสุขได้แล้วนะ ฮยอนจู

ไม่รอช้า ผมรีบคว้าโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า ทั้งที่ใช้อย่างค่อนข้างสมบุกสมบัน ทว่าตัวเครื่องยังใหม่เอี่ยมเหมือนเดิม แทบไม่มีตำหนิเลยสักจุด สมแล้วที่เป็นผลิตภัณฑ์ในเครือของอูนิ ทุกอย่างต้องดีที่สุด เลิศที่สุดในปฐพี ผมนึกชื่นชมอยู่ในใจพร้อมกดปุ่มข้างเครื่องเพื่อให้หน้าจอสว่าง โดยขณะนี้เป็นเวลาตีสี่ ซึ่งพวกเราเข้ามาในเกตนี้นี้ตั้งแต่เที่ยง เท่ากับว่าติดอยู่ในนี้มานานกว่าสิบห้าชั่วโมงแล้ว

“ดีสี่แล้วหรอ...”

ซางอียียอลยื่นหน้าเข้ามาดูเวลา แต่ผมขอยังไม่ตอบอะไรเพราะกำลังง่วนอยู่กับการใส่รหัสเข้าเครื่อง

“ตอนนี้นายยังไม่มีแฟนใช่ไหม”

“...หะ หือ? ก็มะ...ไม่มีนะ...”

คงอายุที่ตัวเองยังไม่มีสาวคงแชนเลยสักคน คนตอบถึงได้หน้าแดงช้ำน ผิดกับดวงตาใสแจ๋วที่เต็มไปด้วยประกายวิบวับราวกับกำลัง... คาคาหวัง

สงสัยจะดูออกแล้วว่าผมกำลังจะแนะนำสาวให้

เมื่อรู้แบบนี้ผมถึงค่อยยิ้มได้แบบคลายความเป็นห่วงลงหน่อย ก่อนกดไอคอนแกลเลอรีเพื่อหารูปของกียอนจู ดีที่รูปในเครื่องมีน้อย ไม่ต้องเสียเวลาไล่หาดู เพราะเดิมทีก็คุ้นแจตัวจริงก็ไม่ใช่คนชอบถ่ายรูป

รูปวิรสวยๆยงไมคิตจะถายเกบเอาไว้ ฉะนนอยาหวังว่าจะได้เห็นรูปเซลฟี่
ของเขาเลย

แต้ถ้าเป็นรูปที่เห็นหน้าตาของกีฮยอนจูชัดๆก็ยงพอมืออยู่ และเมื่อ
ได้รูปมาตามที่ต้องการแล้ว ผมก็รีบส่งต่อให้คนข้างกายดูทันที

“คนนี้ญาติลำดับที่หก เธอเป็นพี่พวกเรา สวยใช่ไหม แนะนำให้
เอาไหม”

“อืม...”

ทว่าซางอียยอลกลับนิ่ง ทั้งยังบั่นหน้าขริมจนเดาอารมณ์ไม่ได้ สิ่งที่
เดาได้อย่างเดียวตอนนี้คือเขากำลังมองผมด้วยสายตา...ผิดหวัง *ทำไมละ*
จะบอกวาก็ฮยอนจูไม่ตรงสเปกเธอ ไม่น่าใช่ ผมวาก็ฮยอนจูก็สวยดี

ต่อให้บอกว่าไม่ใช่สเปก อย่างไรก็ตามกีฮยอนจูก็ยังถือว่าเป็นผู้หญิง
ที่หน้าตาสะสวยคนหนึ่ง พอแยกดูทีละส่วน ไม่ว่าจะเป็นหู ตา จมูก ปาก
พิจารณาแล้วยังสวยอยู่ดี แต่ทำไมเขาถึงทำหน้าที่กระอักกระอ่วนแบบนั้น
ยี้ได้ฟังคำพูดถัดมา ผมยี้งงหนักกว่าเดิม เพราะ...

“ฉันว่านายสวยกว่านะ”

“ฮะ?”

“นายสวยกว่าคนอื่นอีก”

“หะ...หา?”

พูดบ้าอะไรเนี่ย ถ้าไม่รู้มาก่อนว่านิยายเรื่องนี้เป็นแฟนตาซี มีฮาเร็ม
สาวสวยที่สร้างโดยหนุ่มรูปหล่อ ปานนี้ผมไม่โดนเขาล่อลวงไปแล้วหรอ

หรือที่จู่ๆซวนเปลี่ยนเรื่องคุยกะทันหัน เพราะไม่อยากรู้ให้ผมแนะนำ
สาวให้หรือเปล่า

ถ้อย่างนั้นก็...ช่วยเต็มที่แล้วนะ กีฮยอนจู! ทว่าซางอียยอลหัวสูง
ไปหน่อย สวยเสียขนาดนี้ยังกล้าบดทิ้ง...พอคิดตามแล้วผมแอบไม่ค่อยเข้าใจ
ตรรกะ แต่ถ้าเขยีนกรานมาแบบนั้น ผมก็ได้แต่พยักหน้าตามน้ำไป

“แต่ประเด็นคือ”

“คือ?”

“ฉันขอทำสัญญากับนายบ้างได้ไหม”

“...สะ...สัญญาเธอ”

“อืม ตอนนี้นั้นเป็นผู้มีความสามารถแล้ว เลยอยากทำสัญญากับ
ยูนแจนะ”

ซางอียยอลหัวเราะร่วนพร้อมเบียดกายเข้ามาหา ตะ...แต่ได้ยวก่อน
มัน...ได้เธอ

ในเมื่อต้นฉบับก็บอกอยู่ว่า...หัวเด็ดต้นขาได้อย่างไร ซางอียยอล
ก็จะไม่มีวันมาเป็นคนรับใช้ให้กียุนแจ...และจะไม่ยอมยกคุกก็ให้ง่าย ๆ ด้วย

ลำพังแค่เหตุการณ์ก่อนหน้านี้ก็ผิดเพี้ยนไปจากต้นฉบับเยอะแล้ว
ยังจะให้ผิดมากกว่านั้นอีกหรือ ผมกะปริบตาปริบด้วยไม่อยากจะเชื่อ
สวนทางกับอีกฝ่ายที่เบียดกายเข้ามาชิดกว่าเดิม ก่อนพูดกลั้วหัวเราะอย่าง
หน้าชื่นตาบาน

“ก็ฉันอยากเป็นคนของยูนแจบ้าง!”

กล่าวจบเขาก็ส่งยิ้มหวาน ดูออกตัวแรงสุดกำลังว่าอยากทำสัญญาด้วย
พอเจอแบบนี้แล้วใครจะกล้าปฏิเสธ ผมคนหนึ่งละไม่กล้า แม้ในหัวจะยัง
สงสัยไม่หายว่าเพราะอะไร ทำไมซางอียยอลถึงเป็นแบบนี้ก็ตาม

แต่คงไม่แปลกหรอก เพราะตอนนี้กียุนแจก็ไม่ได้ทำตัวแย่อะไร

เพราะยังเด็กอยู่จึงไม่ก่อวีรกรรมให้คนนอกเอือมระอา ฉะนั้นก็ไม่น่าใช่
เรื่องแปลกหากซางอียยอลจะมองว่ากียุนแจนิสัยดี น่าคบหาเป็นเพื่อน

สำหรับซางอียยอลอาจมองว่าเป็นโอกาสทองที่จะได้ร่วมงานกับกียุนแจ
ทว่าจริง ๆ แล้วการตอบตกลงเข้าร่วมกิลด์ก็เหมือนเป็นการยอมให้คนอื่น
มาชี้หน้าด่าตัวเองว่า...แก่ก็เป็นได้แค่คนใช้

ในอนาคตสัญญานฉบับนี้จะพลิกไปเป็นสัญญาทาสที่เอื้อให้กียุนแจ
แต่เพียงผู้เดียว สาเหตุที่ตอนนี้มีคนด่า ส่วนใหญ่ด่าเพราะอคติฝังหัวว่า
กียุนแจเสียเงินเลี้ยงพวกมนุษย์กลายพันธุ์ให้เปลืองเงินต้นตระกูลไปวัน ๆ

หากมองยาวไปถึงอนาคต จะรู้ชัดเลยว่าทุกเงื่อนงำที่ระบุไว้ในสัญญาน
นั้นไม่ได้ดีอะไร ทั้งยังไม่ได้เอื้อประโยชน์ให้คนทำสัญญาเลยสักข้อ ทว่า
หากอิงตามเส้นเวลาปัจจุบันไปก่อนก็จะเป็นคนละเรื่อง แม้เข้ามาแล้วเป็นได้แค่
คนใช้ของกียุนแจ แต่เงินที่ได้ในแต่ละปีก็สู้กับพนักงานในองค์กรยักษ์ใหญ่

พอดิตมาถึงตรงนี้ ผมก็พอเข้าใจแล้วว่าทำไมชาวฮียยอลถึงอยากทำสัญญาด้วย

แต่จะว่าอย่างไรดี มันก็ได้อยู่หรอกที่จะได้คุณพระเอกมาร่วมกิลด์ทว่า...

ถ้าสมมติปฏิเสธไป เรื่องทุกอย่างจะไม่เลวร้ายไปกว่านี้ใช่ไหม แล้วถ้าใช่ ผมต้องทำอะไร ช่วยบอกที...

ความสัมพันธ์กำลังไปได้สวยแท้ๆ หากผมใจแข็งไม่รับเขาไว้ ชาวฮียยอลต้องเสียใจมากแน่ๆ ผมจึงถามย้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“อยากทำสัญญา...จริงๆใช่ไหม”

“อ้อ! ฉันอยากเป็นคนของขุนแจบัง”

คนมีหน้าที่ตอบโหล่งบอกอย่างสดใส นัยน์ตาทั้งสองเต็มไปด้วยไฟแห่งความปรารถนา อืม...พระเอกอย่างเขาก็น่าจะเป็นต้องหาเงินไปใช้จ่ายเหมือนกัน ถ้าปฏิเสธไปก็คงใจดำเกินทน

“งั้นเหอ...ก็ได้ๆ ออกไปจากที่นี่ให้ได้ก่อนแล้วค่อยมาทำสัญญากัน”

หลังคำตอบรับจบลง ชาวฮียยอลก็ยิ้มรับจนแก้มปริ ผมอดใจไม่ไหว ยิ้มตามเขาไปด้วย ได้เงินดีชะขนาดนั้น...

ทันใดนั้นเอง จู่ๆ เบื้องบนก็เกิดสายฟ้าฟาดโครมใหญ่ ตามด้วยฝนเม็ดโตที่ตกลงมาอย่างหนักหน่วง ปากถ้ำที่เปิดโล่งจึงพลอยถูกปิดตายด้วยม่านน้ำฝน

“ว่าแต่”

ในขณะที่คนทางนี้กำลังเหม่อมองนอกถ้ำ คนที่นั่งอยู่ข้างกายก็เอ่ยข้อสงสัยของตนด้วยเสียงแผ่ว

“ความสามารถของขุนแจคืออะไรเหอ”

“อ่า...”

ผมยิ้มความสามารถของคนอื่นมาใช้ได้ก็จริง แต่ถามว่าได้ต้นรู้เหมือนอย่างที่คุณคนอื่นรู้ไหม ขอตอบตรงนี้เลยว่า ‘ไม่’ นั่นเป็นของขวัญนอกรอบจากพระเจ้า ถ้าให้ลองวางมือลงบนเครื่องตรวจจับพลัง ใดๆ เครื่องนั้นก็ไม่มีวันโชนแสงได้เหมือนอย่างของคนอื่น

สงสัยคงถือว่าเป็นความสามารถคนละส่วน

ถ้าอย่างนั้น ผมทำอย่างไรถึงได้มีความสามารถเหมือนคนอื่น อันที่จริง ผมก็สงสัยในจุดนี้อยู่เหมือนกัน แต่น่าจะตามสืบคำตอบได้ยาก แล้ว ขางอียยอลที่ไม่รู้เรื่องอะไรด้วยก็ดันเข้าใจผิด คิดว่าผมตื่นรู้เหมือนเขา แต่ถ้าจะให้ผมต้องมานั่งอธิบายเรื่องทั้งหมด อีกทั้งยังต้องยกพระเจ้ามาอ้าง มันก็...ไม่ใช่เรื่อง ต้องตัดใจจบด้วยการเอออตามน้ำเท่านั้น

“ก็...ยืมความสามารถของคนอื่นมาใช้ได้ แต่ต้องสัมผัสร่างกายกัน เป็นการแลกเปลี่ยน”

“อย่างนี้เนือง เพราะนั้นก็เลย...เนอะ”

“อะไร”

“ก็นายกับอิจุน...จูบกัน”

คนพูดหน้าขึ้นสีหน้าใจ ผมจึงพลอยหน้าร้อนไปด้วย แค่ ‘ปากแตะปาก’ ต่างหาก และที่แย่สุดๆ คือตอนนี้ในหัวผมกลับย้อนคิดไปถึงตอนนั้นซะได้... สัมผัสนุ่มหยุ่นจากช่องอิจุนที่กำลังนอนไม่ได้สติ

เราสองคนต่างเียบใส่กันครู่หนึ่ง ระหว่างนั้นมีเพียงเสียงฝนตก ดังก้องโสตประสาท นานนับนาทีกว่าขางอียยอลจะเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

“แล้วความสามารถของฉันล่ะ”

“ทำไมเธอ”

“ไม่ยากลอง...ความสามารถของฉันบ้างเธอ ไม่สงสัยหน่อยเธอว่า ใช้อย่างไร ความรู้สึกตอนใช้เป็นยังไง...”

ไม่รู้อีกฝ่ายกำลังเครียดหรือคิดมากอะไรอยู่ถึงได้มองกันนิ่งๆ ไม่มี รอยยิ้มละมุนละไมให้ได้เห็น ไม่เหมือนในยามปกติที่ยิ้มได้ตลอดเวลา แล้วพออีกฝ่ายจริงจัง ก็กลายเป็นว่าผมต้องจริงจังตามด้วย

“ไม่ยากได้...ความสามารถของฉันบ้างเธอ”

จริงจังจนพานไม่ยากตอบ นั่นจึงกลายเป็นชนวนที่ทำให้เราทั้งสองเริ่ม อึดอัดมากกว่าเก่า แต่จริงๆ ผมก็แอบสงสัยในความสามารถของขางอียยอล แต่จะให้ตอบทันทีคงไม่ได้ เพราะถ้าคิดยืมก็ต้องไป...จูบเขาก่อนอยู่ดี

ไม่ได้ชนลูกอะไรหรอก แต่ว่ามัน...

จริง ๆ ก็นับว่าเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า แล้วก็ได้ผลลัพธ์ดีมาก ๆ ด้วย ถึงต้องแลกกับการสัมผัสสากายกัน แต่อย่างมากที่สุดก็แค่ปากแตะปาก ไม่ต้องแช่ค้างนาน แค่นี้ก็ได้ความสามารถมาใช้ฟรี ๆ แล้ว

ตอนนี้ประเด็นที่คาใจนิด ๆ คือผมรู้สึกเปลืองเนื้อเปลืองตัวเหลือเกิน แต่ต้องไปจูบคนอื่นก็หนักใจมากพออยู่แล้ว คนอื่นที่ว่าดันเป็นผู้ชายเหมือนกันอีก เพราะฉะนั้นผมคงตอบแทนที่ไม่ได้

ถ้าเทียบก็เท่ากับปฏิเสธ ใครหลายคนคงคิดแบบนั้น แต่ไม่ใช่กับซางอียยอล เพราะจู่ ๆ เขาก็ยื่นหน้าเข้ามา...ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ จนหัวใจดวงน้อยเริ่มเต้นระล่ำ แบบนี้เรียกว่าเซินไซหรือเปล่า เพราะยิ่งปลายจมูกของเราสองคนคลอเคลียกัน เสียงหัวใจเต้นก็ยิ่งดังจนเสียงอื่นกลบไม่ได้ ผมจึงปล่อยให้การกระทำไหลไปตามความรู้สึก ด้วยการค่อย ๆ หลับตาลงเมื่อใบหน้าหล่อเหลาเริ่มเคลื่อนเข้ามาใกล้

แต่จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องโหยหวนดังแทรกเสียงฝนกระหึ่ม ผมตกใจรีบลิ้มตามองหาดันเสียง แน่نونว่าซางอียยอลก็เช่นเดียวกัน เพราะเขาชะเง้อมองไปข้างนอกอย่างระแวงระวังสุด ๆ

“เสียงอะไร”

“...เข้าไปข้างในกันเถอะ”

เขาพูดก่อนออกแรงดันให้ผมไปหลบอยู่ข้างหลัง ส่วนวุดคำที่ก่อนหน้านี้เห็นยังนอนสบายใจเฉิบ ตอนนี้ก็ยันกายลุกขึ้นยืนและเดินตัวมเตี้ยมไปปิดปากถ้าให้พวกเราแล้ว แสดงว่าซางอียยอลน่าจะออกคำสั่งแน่ ๆ เสียงร้องโหยหวนเจ้าปัญหาเงียบลงไปแล้ว นาที่นี้จึงได้ยินแต่เสียงฝน แต่อย่างไรก็ยังวางใจไม่ได้ พวกเราสองคนที่ยังพอมีสติจึงช่วยกันมอง คอยสังเกตสถานการณ์นอกถ้ำด้วยใจลุ้นระทึก

จะอย่างไรดี อย่าบอกนะว่าผมต้องไปยืมความสามารถของอีจุนอีก

ขณะที่กำลังนั่งซึ้งใจ จู่ ๆ หางตากก็ไปสะดุดกับอะไรบางสิ่งที่ทำตัวลับ ๆ ล่อ ๆ อยู่หลังต้นไม้ มีหน้าซ้าตอนนั้นมันก็กำลังเคลื่อนกายเข้ามาใกล้ พวกเราเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ จนชักจะอยู่ไม่สุข แต่...

ทำไมดูตัวเล็กๆ

เพราะเท่าที่เจอมานี้ ไม่ว่าจระเข้ กวาง ไดโนเสาร์ หรือแม้แต่ตัวดา
ที่นอนฝั่งพุงอยู่ ก็มีแต่ตัวใหญ่ๆ ทั้งนั้น ลองให้วัวตัวนี้ยืนเต็มความสูง
ดูสักครั้ง คงจะได้รู้ว่าแท้จริงแล้วมันตัวสูงและใหญ่กว่ามนุษย์หลายเท่า
กว่า ‘สิ่งนั้น’ ที่กำลังตรงเข้ามาหา ทั้งขนาดตัวและความสูงจัดว่าทัดเทียม
กับมนุษย์

“เอ๊ะ?”

ในที่สุด ‘สิ่งนั้น’ ก็ยอมโผล่หน้าออกมาจากต้นไม้ได้สักที ซึ่งเขาเป็น
คนที่ผมรู้จักดีเลย

ควอนแจฮยอกคนนั้นไง

“พี่”

“คนรู้จักเธอ ยุนแจ”

รอบกายมืดสนิทไร้แสงสว่าง เป็นอุปสรรคทำให้มองไม่เห็นหน้าของเขา
คนนั้นเลยสัก絲缕 กว่าจะได้เห็นเค้าโครงชัดๆ อีกทีก็ต้องรอให้สายฟ้าพาด
ลงมาก่อน โดยเขามาในสภาพเปียกปอน ดูก็รู้ว่าฟ้าฝนมา แต่ประเด็นคือ
คราบสีแดงที่เลอะเป็นรอยต่างบนเสื้อผ้า เห็นแล้วชวนให้นึกถึงเลือดมาก

อีกประเด็นคือ นี่ใช่ควอนแจฮยอกตัวจริงหรือเปล่า

ไม่ใช่ว่าเกิดสร้างภาพลวงตา ทำให้ผมมองเห็นว่าเขาเป็นควอนแจฮยอก
หรือไม่ใช่ไหม บรรยากาศยังไม่ค่อยน่าไว้วางใจด้วย นาที่นี้เหมือนยืนอยู่กลาง
ดงระเบิดลงฆ่าที่กำลังรอเวลาจะล้างผลาญกันชัดๆ

“พี่”

ตัวยืนหลบหลังวัวดำ แต่ยังทำใจกลายืนหน้าออกไปนอกถ้ำเพื่อ
ขานเรียกให้แน่ใจ เจ้าของชื่อได้ยินแบบนั้นจึงรีบหันกลับมา ทุกความอึดครึ้ม
และอมทุกข์เหมือนอย่างที่เราพอไว้ก่อนหน้าพลันอันตรธานหายไป

“ยุนแจ”

เหมือนเมื่อครู่ผมแค่ตาผัดไป ตอนนี้องค์พินัยกรรมของ
ควอนแจฮยอกมีรอยยิ้มละมุนละไมตามสไตล์ของเจ้าตัวกลับมาแต่งแต้ม

เหมือนเดิม อีกฝ่ายค่อยๆ เคลื่อนกายเข้ามาหา ในขณะที่ผมกำลังง่วนอยู่กับการมองพิจารณาเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า มองรอยสีแดงคล้ำเลือดที่เลอะเป็นดวง แต่ตอนนี้เริ่มจางเพราะได้น้ำฝนมาประสม ผมมองเนื้อตัวอันเกลี้ยงเกลา ไร้ซึ่งบาดแผลใดๆ และ ‘ของปริศนา’ ที่อีกฝ่ายหนีอยู่ที่สี่ข้าง รู้สึกว่านั่นจะเป็น...

ผลึกอารักษ์

คริสตัลที่กำลังเปล่งแสงริบหรี่ ของมีค่าที่สมควรจะต้องมีบอสมอนสเตอร์คอยคุ้มกันอยู่ไม่ห่าง ควอนแจฮยอกก้าวเท้าเตรียมจะมุ่งเข้าถ้า ทว่าต้องชะงักเสียก่อนเมื่อได้พบกับ...

“นาย...”

คงงงว่าทำไมซางอียียอลถึงมาอยู่ที่นี่ด้วย แต่ควอนแจฮยอกก็สามารถคุมสีหน้าและท่าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้ด้วยการเดินผ่านหน้าซางอียียอลไป “ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหนใช่ไหม ยูนแจ...”

“อืม ว่าแต่ทำไมพี่ถึง...มีไอนั้นได้...”

ไอนั้นคือผลึกอารักษ์ในมือหนา ทว่าคำตอบที่ควอนแจฮยอกให้กลับมาเป็นเพียงรอยยิ้มบางๆ...แค่นั้น เขาบ่ายเบี่ยงไม่ตอบด้วยการทำเป็นมองเลยไปทางของอีจุนที่จนป่านนี้ก็ยังไม่ได้อิสต์ ก่อนเหลียวกลับมาองผมเพื่อจะบอกด้วยเสียงนุ่ม

“กลับบ้านกันเถอะ ยูนแจ”

สิ้นคำนั้น ผลึกอารักษ์ที่เขาหอบหิ้วมาด้วยก็ถึงคราวดับสูญ

ใช่ ควอนแจฮยอกทำลายผลึกอารักษ์ด้วยมือเปล่า ทันใดนั้นผมก็รู้สึกเหมือนตัวเองถูกพลังลึกลับดูดกลืนให้กลับไปยังใจกลางของเกตที่เป็นประตูทางออก

บทจะได้กลับก็กลับได้ง่ายๆ ทันทีที่ผู้ชายชื่อควอนแจฮยอกปรากฏตัวนับเป็นการกลับบ้านที่ไม่มีใครทันคาดคิดมาก่อน ซางอียียอลก็ไม่ทันคิดของอีจุนที่นอนหมดสติอยู่ก็อย่าหวัง เพราะขนาดผมที่มีสติเต็มร้อยยังไม่อยากจะเชื่อเลย

แต่ตอนนี้ทำได้แค่หลับตาแน่น เพราะทนพลังลึกลับอำมหิตรุนแรง

ไม่ไหว และเมื่อลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง สถานที่ที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าก็ไม่ใช่อำตามืดเหมือนอย่างเมื่อครู่แล้วจริง ๆ

หัวเป็นห้องเก็บของ ณ ตึกเก่าที่ตอนนี้ละเหาะไปด้วยข้าวของสารพัดสิ่ง นั่นคือพวกเราทั้งสามคนและควอนแจสยอกสามารถออกมาจากเกตได้อย่างปลอดภัยแล้ว...อ้อ เจ้าวัวดำก็ออกมาอยู่กับพวกเราด้วย

แน่นอนว่าเมื่อมีมนุษย์สี่คนพรวดพราดออกมาจากเกตอย่างกะทันหันทุกคนในห้องจึงพากันแตกตื่น ยิ่งได้เจอกับวัวดำที่โตนดูมาด้วย พวกเขาก็ยิ่งฮือฮาไปกันใหญ่ เพราะอย่างที่เคยบอกว่าขนาดของวัวตัวนี้ใหญ่ต่างกับวัชรธรรมดาที่มนุษย์โลกเคยพบเห็นกันมาก

“ยุ่นเจ!”

เสียงเรียกนั้นดังมาจากก๊วยฮอนจูที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกล ก่อนลงพุนวิงฝ่าฝูงชนเข้ามาหา แม้ถูกเจ้าหน้าที่คนขาวบางส่วนกั้นไม่ให้เข้า เธอก็ไม่ได้สนใจออกแรงผลักทุกคนที่ขวางหน้าและลัดฝ่าเท้าเข้ามาหาอย่างว่องไว

“ไม่เป็นไรใช่ไหม”

“อา...อืม”

เธอถามพลางยื่นมือเข้ามาช่วยประคองให้ลุกขึ้นยืน และเริ่มกวาดตาพิจารณาสภาพแวดล้อมตั้งแต่หัวจรดเท้า พอเห็นว่าผมไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร เธอก็ไม่อาจกลืนน้ำตาแห่งความดีใจเอาไว้ได้ ผมแอบงกับปฏิกิริยาของเธออยู่เหมือนกัน แต่ติดที่ตอนนี้มีประเด็นอื่นให้ต้องคิดหนักกว่าเรื่องนั้น นั่นก็คือ...
รู้ได้ยังไง

ควอนแจสยอกรู้ได้ยังไงว่าต้องทำลายผลึกอาร์กซ์ก่อน พวกเราถึงจะรอดออกมาได้ เพราะคนที่รู้เรื่องในเกตดีที่สุด รู้ต้นฉบับละเอียดดีที่สุควรจะเป็นผมคนเดียวไม่ใช่เธอ

อีกประเด็นที่สงสัยคือ เขาไปฉกผลึกอาร์กซ์มาได้อย่างไร ทั้งๆที่ไดโนเสาร์ก็ยืนเฝ้าอยู่ตลอดเวลา และอีกเรื่องที่น่าสงสัยไม่แพ้กันคือ ในขณะที่พวกเราต้องสู้กันเลือดตาแทบกระเด็น ทำไมควอนแจสยอกกลับยังดูสบายๆ มิน่าซ้ำยังปิดภารกิจได้อีกต่างหาก

“คุณผู้หญิง พวกเราอยากจะขอบคุณ...”

เจ้าหน้าที่ที่ถูกก๊วยอนจูผลักดันเมื่อครู่พากันกรูเข้ามาหา โดยสรุปสั้นๆ จากที่แอบฟังมาคือ พวกเขาเป็นห่วงที่จู่ๆ พวกเราก็อพพรออกมา จึงอยากจะขอส่งตัวพวกเราทั้งสี่คนไปตรวจร่างกายโดยละเอียดกับพรรคพวกของตัวเอง ทว่าก๊วยอนจูกลับ...

“เดี่ยวของอนจูจัดการเรื่องนั้นเองละ พวกคุณไม่ต้องมาสนใจหรอก”

“คุณผู้หญิง นี่มันไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ที่พวกเราจะมองข้ามกันได้นะครับ”

“อ้าว พวกคุณพูดเองไม่ใช่หรอคะว่าพวกเราอาจตายไปแล้วก็ได้ตายแล้วก็ปล่อยไป ไม่ต้องส่งคนเข้าไปช่วย ชีวิตของพวกเขาไม่ได้อยู่ในสายตาของพวกคุณมาตั้งแต่แรก แล้วตอนนี้จะสนใจอะไรไม่ทราบ”

เธอปะทะคารมอย่างเหลืออด คนฟังได้แต่ยืนมองตาปริบๆ และแน่นอนว่ายังไม่จบเพียงเท่านั้น

“เพราะพวกคุณเป็นแบบนี้ไง พวกเราของอนจูถึงได้ต้องเข้าไปช่วยกันเอง เขาเป็นทายาทคนสำคัญของตระกูล ไหนจะพวกเพื่อนๆ ของเขาก็ก ถ้าเขาไม่ใช่คนของของอนจูตั้งแต่แรก พวกเราคงไม่มายืนเสนอหน้าอยู่ตรงนี้หรอกคะ เพราะงั้นงานนี้ทางการพวกคุณก็อยู่เฉยๆ ไปจะดีกว่า”

“คุณผู้หญิง...”

“แล้วคุณผู้หญิงจะเสียใจ” นั่นคือคำทิ้งท้ายจากเจ้าหน้าที่คนดังกล่าว ทว่าก๊วยอนจูไม่สน เธอกลั้มองคนที่เดินจากไปด้วยสายตาดูถูก พร้อมพ่นลมหายใจแรงๆ โล้หลัง แต่พอหันหน้ากลับมาประจันกัน เธอก็สามารถเปลี่ยนตัวเองให้มาเป็นอีกคนได้ทันใด

“ทำไมของอิจุนถึงเป็นแบบนี้”

“พอดีมีเรื่องนิดหน่อย ไว้จะเล่าให้ฟัง”

“โอเค...ไม่รู้หรอกว่าเป็นมาอย่างไร แต่ยังไงก็...รีบไปศูนย์การแพทย์ของอนจูกันก่อนดีกว่า ฉันจัดการไว้ให้แล้ว”

ก๊วยอนจูไม่ได้โกหก เธอเตรียมให้กระทั้งรถฉุกเฉิน แต่ก่อนไปผมปรายตามองที่มนักวิจัยที่ยืนหงอยอยู่ไกลๆ เล็กน้อย แล้วค่อยหันไปฝากฝังให้ก๊วยอนจูช่วยดูแล้ววต่อ แน่นอนว่าเธอพยักหน้ารับแต่โดยดี

ได้ก๊วยอนจูมาช่วยดูแลทั้งคน คงไม่มีอะไรให้ต้องห่วงอีกแล้ว...มั้ง

ผมพยายามปล่อยให้สบายๆ ก่อนเดินไปขึ้นรถฉุกเฉิน ตอนนี้ในรถมีผม ขางอียัยอล และควอนแจสยอกที่ยืนนั่งกันตามปกติ เว้นแต่ช่องอีจุนคนเดียว ที่ต้องนอนราบบนเตียง และขณะนี้พวกเรากำลังมุ่งหน้าไปยังศูนย์การแพทย์ของอุน

เดินทางไปด้วยใจอันว่าวุ่น เพราะยิ่งควอนแจสยอกนั่ง ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมก็ยังทำใจไปลอยผ่านลำบาก

มันยังไวกันแน่

ส่วนเป้าหมายน่าจะรู้ตัวแล้วว่ากำลังโดนจ้อง ถึงได้ส่งยิ้มหวานและสายตาวาววับมาให้ ทว่าผมกลับทำเสียเรื่องด้วยการสะดุ้งเลือกเหมือนเห็นผี ตอนกลางวันแสบๆ ก่อนทำเป็นเฉยๆ หลบตา

หรือว่าควอนแจสยอก...เป็นผู้เล่นเหมือนกัน

เพราะเป็นเหมือนกันก็เลยรู้ต้นฉบับตั้งแต่ต้นจนจบ...ถ้าไม่ใช่ เขาก็อาจมีความสามารถอะไรสักอย่างที่เอื้อให้ได้รับข้อมูลก่อนคนอื่น

อย่างเช่น แอบดูสิ่งของหรือความลับของใครคนใดคนหนึ่งได้

ถ้าอย่างนั้นเขาก็ไม่ปลอดภัยสำหรับผม เพราะเขาอาจล่วงรู้ข้อมูลของผมจนได้รู้ในที่สุดว่าผมไม่ใช่กียุนแจตัวจริง...แค่คิดก็เสียวสันหลังไม่ไหวแล้ว

เอาเป็นว่าตอนนี้ผมได้เหตุผลที่สมควรจะต้องอยู่ห่างๆ จากควอนแจสยอกเพิ่มอีกข้อหนึ่งแล้ว

รถฉุกเฉินพาพวกเราไปที่ศูนย์การแพทย์ได้โดยสวัสดิภาพ แต่กว่าพวกเราจะได้โอกาสนอนพักในห้องก็ต้องให้คุณหมอมาตรวจร่างกายอย่างละเอียด ตั้งแต่เลือดและอวัยวะต่างๆ

โดยควอนแจสยอกเป็นคนเดียวที่ไม่ต้องการนอนพักอยู่ที่นี้ เขาถือว่าตัวเองเข้าไปไม่นาน ไม่จำเป็นต้องนอนพักยาวๆ เหมือนพวกเราสามคนก็ได้ ส่วนในกรณีของพวกเราสามคน รู้สึกว่าคุณหมอต้องการให้พักอยู่ที่นี้ไปก่อน เนื่องจากพวกเราใช้ร่างกายมาอย่างหนัก ทั้งการวิ่ง ทั้งเจอกับอะไรมากมาย ไหนจะวิ่งจนพลัดตกเหวเกือบตายอีก

ผมไม่มีปัญหาเพราะเป็นช่วงสุดสัปดาห์พอดี อีกทั้งห้องพักประจำ

ศูนย์การแพทย์แห่งนี้ก็ใหม่เอี่ยม น่านอนซี้เกียจเป็นที่สุด

“อีจุนไม่ได้เป็นอะไรมากใช้ไหมครับ”

คำถามนี้แฝงด้วยความห่วงใย ผมส่งต่อให้คุณหมอเป็นคนตอบ จนป่านี่ของอีจุนก็ยังไม่ได้ดีเหมือนเดิม โดยคุณหมอให้คำตอบกลับมาว่าเขาแค่เหนื่อยมากเลยหลับไปเฉยๆ แม้ใช้ร่างกายอย่างหนักหน่วงจนถึงขั้นเลือดกำเดาไหล แต่ผลตรวจร่างกายก็บอกว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรมาก แค่นอนให้น้ำเกลือนิดหน่อยและบำรุงร่างกายเยอะๆ ก็ไม่มีอะไรน่าห่วงแล้ว และผมก็เบาใจลงหลังเห็นเสาน้ำเกลือที่ตั้งอยู่ข้างเตียงของเขา

ส่วนผมกับซางอียยอลแม้จะไม่ได้อาการหนักเหมือนของอีจุน ทว่าคุณหมอก็ยังอยากจะทำให้พวกเราอยู่พักรักษาตัวกันที่นี้ก่อน เนื่องจากเราทั้งสองก็ใช้ร่างกายหนักไม่ต่างกัน ตอนนี้นำพวกเรามาจึงต้องนอนเรียงกันอยู่สามเตียง โดยมีเสาน้ำเกลือประจำการอยู่ข้างเตียงใครเตียงมัน และในตอนนั้นซางอียยอลก็พูดติดตลกรขึ้นมา

“ห้องโรงพยาบาลดีกว่าบ้านฉันเยอะเลย

“เปลืองๆ ดีกว่าห้องที่เคยเห็นในละครอีก” หลังได้ยินแบบนี้ผมก็หลุดหัวเราะ แต่ก็จริงอย่างที่เขารู้ว่า ห้องดี มีที่เหลือนะอะไร อีกทั้งยังไรที่ติดจะไม่ให้ซางอียยอลชมได้อย่างไร เพราะจริงๆ ห้องนี้เป็นถึงห้องพักสำหรับแขก VIP ซึ่งพอห้องอลังการ จะเข้าใช้งานพร้อมกันหลายคนก็ย่อมได้ พวกเราทั้งสามจึงสามารถอยู่ร่วมห้องกันแบบนี้

อีกอย่าง จริงๆ ห้องนี้เหมือนเป็นห้องพักสำหรับเหล่าประธานบริษัททั้งหลายที่ต้องการจะผ่อนคลายมากกว่า ไม่ต้องป่วยหนักจนถึงขั้นแอดมิทแค่เจ็บป่วยเล็กๆ น้อยๆ ก็สามารถเข้ามาใช้ห้องนี้ได้แล้ว ตู้เย็นในห้องจึงเต็มไปด้วยเครื่องดื่มต่างๆ มากมาย เสิร์ฟพร้อมกองทัพนมขบเคี้ยวที่ตุนไว้ให้อีกจำนวนมาก

“ถ้าหิวก็ไปหาอะไรในตู้เย็นกินนะ”

“อืม...โอ๊ะ! มีไอศกรีมด้วย มีแต่ภาษาอังกฤษแบบนี้ อย่าบอกนะว่าเป็นไอศกรีมนำเข้า ยูนแจเอาด้วยไหม”

“อืม ก็ได้ หยิบมาฝากที”

ผมฟังไปฟังมาก็ชักจะอยากกินตามชาวอียิปต์ ไอศกรีมรูปหมีเคลือบด้วยช็อกโกแลต สอดไส้อัลมอนด์ที่พวกเราพร้อมใจกันกินอย่างมีความสุข แต่ช็อกโกแลตที่เคลือบตรงหน้าหมีละลายไวเหลือเกิน ผมจึงต้องเร่งทำเวลาหน่อย และในตอนนั้น จู่ๆ ก็มีใครคนหนึ่งเปิดประตูเข้ามาขัดความสุขในห้อง

“สวัสดีค่ะ มิสเตอร์กิ มิสเตอร์ซาง”

แขกไม่ได้รับเชิญเป็นผู้หญิงใส่ชุดกาวนสีขา ซึ่งจะไม่เป็นอะไรเลย หากผมไม่เคยเจอหน้าเธอคนนี้อีก่อน โดยรูปร่างหน้าตาของเธอนั้นเหมือนคนเกาหลีตั้งแต่หัวจรดเท้า แต่สำเนียงการพูดกลับฟังดูแปร่งๆ รวกับเป็นชาวต่างชาติ

“ลี เรเซล เจ้าหน้าที่จากแอเรีย 51 ค่ะ ไม่ต้องบอกก็คงรู้ใช่ไหมคะ มิสเตอร์กิ วันนี้ฉันมาคุยกับคุณเรื่องอะไร”

เธอเอ่ยด้วยรอยยิ้ม ต่างจากชาวอียิปต์ที่นิ่งตัวแข็งเป็นหิน ดูไม่เข้าใจว่าเธอต้องการจะสื่ออะไรกันแน่ แต่...ผมเข้าใจ

ผู้หญิงคนนี้เป็นคนดูแลผู้มีความสามารถของฝั่งสหรัฐฯ

หรือที่เกาหลีเรียกกันสั้นๆ ว่าฝ่ายบุคคล ในขณะที่ฝั่งอเมริกาจะเรียกว่า SNT จำได้ว่าช่วงแรกที่ผมมีความสามารถเปิดเผยตัวตน ทางสหรัฐฯ ปิดข่าวอย่างจริงจังมาก ถึงขั้นต้องเข้าควบคุมสื่อ แต่จนแล้วจนรอดก็เคยมีข่าวลือหนึ่งหลุดลอยมาถึงผมว่า ทางสหรัฐฯ ปฏิบัติกับเหล่าผู้มีความสามารถราวกับวัวควาย และพวกเขาไม่ต้องการให้ชาวโลกรับรู้ถึงการมีอยู่ของคนในอาณัติตนเองด้วย จึงจับยัดเข้าแอเรีย 51 ทั้งหมด ทว่าสุดท้ายก็... คุณไม่ได้ยุติ

ฉะนั้นเหตุผลที่เรเซลมาที่นี่ก็ชัดเจนอยู่แล้ว และไม่มีทางเป็นเหตุผลอื่นไปได้ นั่นคือ...

เธอมาเพราะเกต

และมาเพื่อเก็บข้อมูลโดยเฉพาะ แม้ทาง SNT จะยังไม่รู้ว่าเกตคืออะไร แต่พวกเขาก็น่าจะสังหรณ์ใจว่าเกตต้องมีความเกี่ยวข้องกับผู้มีความสามารถอย่างแน่นอน เพราะอย่าลืมนี่เป็นเกตแรกของโลกด้วย

ก่อนตอบ ผมขอถ่วงเวลาโดยการเหลียวมองไปทางประตูห้องอีกครั้ง ก่อน อย่างที่บอกว่าห้องนี้เป็นห้องพัก VIP ซึ่งอยู่คนละชั้นและคนละส่วน กับห้องพักผู้ป่วยธรรมดา แปลว่าไม่ใช่ใครจะขึ้นมาแบบสุ่มสี่สุ่มห้าได้

มีคนทรยศ

ทรยศของอุณผู้เป็นเจ้าของศูนย์การแพทย์ก็ว่าແ່แล้ว ยังจะอำนวยความสะดวกให้ทางการสรัฐอย่างหน้าด้านๆ อีกต่างหาก เพราะคนอย่าง ก็ยอุณจไม่มีทางปล่อยให้ระบบรักษาความปลอดภัยหละหลวมได้ถึงขนาดนั้นแน่ๆ

ผมทอดตามองประตูห้องลักพัก ก่อนหันกลับมาประสานสายตากับ เรเซลเมื่อเธอจี้ถามอีกครั้ง

“พอดีฉันมีข้อสงสัยนิดหน่อยนะคะ ไม่ทราบว่ามีสเตอร์ก็สะดวกตอบ ไหมคะ”

“ผมเองก็...”

เรเซลยิ้ม ผมจึงยิ้มตอบ ทว่ารอบนี้ต้องขอเล่นลิ้นด้วยการหยุดวจา ไว้เพียงเท่านั้น เพื่อโน้มกายเข้าไปหาเล็กน้อย และเอ่ยเสียงแผ่วสุดหัวใจ ราวกับว่าเป็นความลับระดับชาติ

“มีข้อสงสัยเหมือนคุณเลย ไม่ทราบว่าคุณเรเซลสะดวกตอบไหมครับ”

“...”

“อย่างเช่น...ใครเป็นคนพาคุณมา ชื่อนามสกุลอะไร...แล้วอำนวยความสะดวกให้คุณยังไบบ้าง...”

รอยยิ้มบนดวงหน้าสวยอันตรธานหายไปโดยพลัน ทว่าสิ่งที่คนมีหน้าที่ ตอบทำต่อนั้น กลับเป็นการเอียงย่างเข้ามาหยุดอยู่ข้างเตียง แล้วทรุดตัว ลงนั่งพร้อมเอ่ย

“ถ้าบอกแล้วมีสเตอร์ก็จะใจดีเล่าเรื่องในเกดให้ฟังไหมละคะ”

“แน่นอนอยู่แล้วครับ”

ผมให้คำตอบนั้นด้วยรอยยิ้ม เจ้าของคำถามจึงคลี่ยิ้มตามได้หน่อย

ซึ่งผมก็ยังคงคิดว่าตัวเองกำลังเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะฝั่งเรเซลจะได้ ข้อมูลไปเต็มๆ ในขณะที่ผมจะได้รู้แค่ชื่อ แต่อย่างน้อยก็ดีกว่าไม่ต้องไป เสียเวลาตามสืบเอง แม้บอกว่าฝ่ายตัวเองเสียเปรียบ แต่ก็ไม่ใช่การเสียเปรียบ

แบบสุดโต่ง เพราะโลกใบนี้มีคนอยู่ตั้งเจ็ดพันล้านคน ทว่าคนที่รู้เรื่องภายในเกิดจริง ๆ กลับมีแค่พวกเราสี่คนเท่านั้น

สี่คนที่ว่ามีผมหนึ่งคน อีกสามคนที่เหลือคือซางอียียอล ชองอีจุน และควอนแจฮยอก ซึ่งถ้าตัดซางอียียอลออกไปสักคน อีกสองคนก็เป็นคนของผมอยู่ดี

ไม่สิ เดี่ยวซางอียียอลก็จะมาทำสัญญาแล้วด้วยนี่นา

พูดง่าย ๆ คือทุกคนเป็นคนในสังกัดของผม เพราะฉะนั้นถ้าทางการสหรัฐฯอยากได้ข้อมูล พวกเขาก็ต้องเข้าหาผม

การเข้าหา ก็ยุ่งยาก คนที่มีอิทธิพลต่อซองอุน รวมทั้งศูนย์การแพทย์ซองอุนแห่งนี้ อย่างไรก็ตามทางการสหรัฐฯก็ต้องมองว่าข้อมูลที่ฝั่งตนกำลังจะได้ต้องมีประโยชน์ต่อองค์กรมาก ๆ อยู่แล้ว ถ้ามีวแต่หน้าบาง ไม่กล้าบอกหน้ามาขอข้อมูล แล้วพวกเขาจะไปอ้างปากเอาข้อมูลเกี่ยวกับเกิดจากใครได้อีก

ยิ่งเกตนั้นเป็นเกตแรกของโลก และไม่มีทางเป็นเกตสุดท้ายแน่ ๆ หากไม่รีบมาเก็บข้อมูลไว้ตั้งแต่เนิ่น ๆ มีหวังคราวหลังได้เจ็บตัวหนักกว่าเดิมนั้น หัวคิดเขาก็ต้องคิดกันแบบนี้ทั้งนั้น

“คุณยุนจินโฮ ผู้อำนวยการศูนย์ค่ะ เขาบอกว่าจะช่วยอำนวยความสะดวกให้ หากทางเราช่วยดูแลเรื่องมหาลัยให้ลูกสาวของเขาเป็นการตอบแทน”

“อย่างนั้นเอง”

ปากผมยกยิ้มตามมารยาท ขณะที่มือคว้าโทรศัพท์ออกมาพิมพ์ข้อความส่งไปหาภิกษยอนจู พอภิกษยอนจูได้รับตัวคนทรยศปั๊บ เธอก็ยิ่งจนรีบกระหน่ำโทรศัพท์มาหา แต่ตอนนี้ผมไม่สะดวกรับสายจริง ๆ

เพราะถึงคราวของผมแล้ว เมื่อเห็นผมส่งข้อความเสร็จ เรเซลที่รออยู่จึงได้ส่งคำถามมาอย่างรวดเร็ว

“ทีนี้จะเล่าให้ฉันฟังได้หรือยังคะ ฉันอยากรู้ตั้งแต่วินาทีแรกที่พวกคุณค้นพบเกตเลยคะ”

“ทั้งหมดเกิดจากการ...แก้มเล่นของคนคนหนึ่งครับ”

ผมเปิดประเด็นด้วยการเล่าถึงใครคนหนึ่งซึ่งใจแก้มซังเหยื่อสองราย

ไว้ที่ตึกเก่า ก่อนเล่าต่อว่าทั้งสองกรี๊ดร้องลั่นหลังรู้สภาพว่าตัวเองกำลังถูกพลังลึกลับตรงหน้าดูดกลืน

“มือถือขึ้นเตือนว่าเราอยู่นอกเขตสัญญาณ ผมก็เลยเดินออกมาหาคู่คนอื่น จะได้โทร.ไปบอกให้เขาส่งคนในกิลด์มาช่วย โดยตัดสินใจโทร.ไปก่อน เพราะผมไม่รู้ว่าจะข้างในเกิดมีอะไรบ้าง อันตรายไหม ดังนั้นจึงอยากส่งข่าวไปก่อนครับ”

“ขอให้ส่งคนในกิลด์มาช่วย?...ทำไมถึงทำแบบนั้นล่ะคะ”

“ฮ่าๆ เห็นผมโง่หรือเปล่าครับ จู่ๆ มีอะไรไม่รู้โผล่มา ใครจะไปโลกสวยคิดว่ามันไม่อันตราย ผมเองก็คลุกคลีอยู่ในวงการนี้ ถ้ามองว่าเกตนี้น่ากลัวอะไรกับผู้มีความสามารถก็คงยังงี้ๆ อยู่ไหมครับ”

“นั่นสินะคะ”

“พอวางสายปั๊บผมก็เข้าเกตไปเลย ทั้งที่รู้ว่าอันตราย ไม่ควรเอาชีวิตไปเสี่ยง แต่ก็ช่วยไม่ได้ ผมเป็นห่วงเพื่อนสองคนที่ถูกดูดเข้าไปก่อนมากๆ”

ซางอียยอลลิตหน้าหงอนทันใด เพราะคำตอบที่ผมให้คุณผู้หญิงไปไม่ค่อยสอดคล้องกับสิ่งที่ผมเล่าให้เธอฟังก่อนหน้านี้เท่าไร แต่ดีที่เธอไม่ได้หัวง เห็นยังนั่งตั้งใจฟังอยู่เงิบๆ

“ข้างใน...สภาพเหมือนป่าเขตร้อน แต่อากาศไม่ได้ร้อน พอๆ กับที่เกาหลีช่วงนี้เลยครับ พอผมเข้าไปปั๊บก็เจอพวกเขาทันทีเลย ตอนทีอยู่นั้นไม่อยู่แล้วทำให้ผมรู้ว่า จะเข้าก่อนหรือเข้าหลังก็ไม่สำคัญ ยิ่งงี้ก็ต้องเริ่มต้นจากจุดเดียวกันอยู่ดี”

จริงๆ แล้วสภาพแวดล้อมภายในเกตไม่ได้เหมือนที่เล่าไปร้อยเปอร์เซ็นต์...ผมมีตัดตอนออกไปบางส่วน อยากบอกตรงไหนกับบอก ตรงไหนไม่สำคัญก็แค่ตัดออกไป อ้อ ผมเล่ากระทั่งตอนที่ดื่มน้ำ กินผลไม้เพื่อประช้ชีวิตด้วย และประเด็นนี้ก็ทำให้ดวงตาของหญิงสาวลูกวานทันใด

“กินน้ำและผลไม้ในเกตนั้นเข้าไปด้วยเหอะคะ”

“หิวก็เลยกินนะครับ ผมคิดว่าถ้าจะมีอะไรไม่ปลอดภัย ก็คงไม่ปลอดภัยตั้งแต่อากาศที่หายใจแล้ว อีกทฤษฎีที่ใช้ทดสอบพิษคือแหวนเงินของผมครับ เห็นโดนแล้วไม่เปลี่ยนสี ผมเลยคิดว่ามันไม่น่าจะมีปัญหาอะไร”

“แต่ก็ยัง...เสียมาก ๆ อยู่ดีนี่คะ เงินแท้ใช้ตรวจสอบสารพิษได้ทุกสิ่ง
ชะที่ไหน แต่ก็ดีแล้วค่ะที่พวกคุณไม่ได้เป็นอะไร ผลตรวจร่างกายก็ออกมา
ปกติดี”

ผมหัวเราะร่วนกับคำต่อว่าเล็กๆ น้อยๆ ของเรเซล แต่การที่เธอพูด
อย่างนี้ก็แสดงว่านักเขียนไม่น่าจะรู้จักวิธีตรวจสอบสารพิษด้วยวิธีการ
ทางวิทยาศาสตร์อื่นนอกจากการใช้จ่ายเงินแท้ตรวจ

เพราะในต้นฉบับมีบอกอยู่ว่า ทุกสิ่งที่เห็นและสัมผัสได้สามารถ
ทดสอบได้ด้วยเงินแท้ เท่ากับว่าถ้าลองกินหรือลองดื่มเข้าไปแล้วไม่เป็นอะไร
ก็เท่ากับว่าไม่ต้องกังวล แต่ในความเป็นจริงไม่ใช่อย่างนั้นเสมอไป เรเซล
ถึงได้เอ็ดผมเป็นจริงเป็นจัง

หลังฟังเรื่องเล่าจากผมไปสักระยะ ตอนนั้นเรเซลก็เริ่มมีอาการคิดหนัก
อย่างเห็นได้ชัด ทำท่ากำลังแอบคิดแผนการอยู่แน่ๆ เช่นว่า “ถ้าทรัพยากร
ข้างในคล้ายๆ กัน...แบบนี้มนุษย์โลกก็มีสิทธิ์เข้าไปยึดครองและขยายอาณาเขต
ได้นะสิ อะไรมากขนาดนี้

จริง ๆ ถ้าเกิดผุดขึ้นที่สหรัฐฯ สภาพแวดล้อมภายในก็อาจคล้ายกับ
ของสหรัฐฯก็ได้...

แต่เชื่อเถอะ อย่างไรมนุษย์โลกก็เข้าไปยึดครองและขยายอาณาเขต
ไม่ได้หรอก ต่อให้จะพยายามปรับหน้าดิน ปลุกต้นไม้หน่อยใหญ่ทดแทน
หรือสร้างตึกรามบ้านช่องใหญ่โตไปก็เท่านั้น บางทีถ้าเข้าไปก็มีแต่จะทำให้
สภาพแวดล้อมข้างในเสื่อมโทรม

พอมนุษย์เข้าไปรบกวนบริเวณด้วยเป็นจำนวนมากๆ สุดท้ายทรัพยากร
ธรรมชาติที่เคยหมุนเวียนอยู่ก็จะหมดไป แม่น้ำจะเหือดแห้ง ดินจะ
แตกกระแหงจนไม่อาจเพาะปลูกอะไรได้อีก

ต้องมีปัญหานั้นแน่นอน และอีกปัญหาคือ ถ้าผลลึกรักษ์ถูกทำลายลง
สักวัน เกตนั้นก็จะดับสูญ ไม่ทิ้งของไว้ให้ดูต่างหน้าเลยสักชิ้น ยิ่งทางการ
สหรัฐฯทุ่มเงินลงทุนให้มากเท่าไร ก็จะมียิ่งเข้าทางพวกก่อการร้ายมากขึ้นเท่านั้น
เพราะฉะนั้นลงมากมีแต่จะเสียมาก

ทั้งนี้อัตราการเกิดวินาศกรรมก็จะลดน้อยถอยลงไปตามลำดับ เพราะ

โจรสามารถขโมยของได้ง่ายโดยไม่จำเป็นต้องทำร้ายร่างกายใคร ถึงได้บอกกว่า ถ้าคิดจะลงทุน ก็เตรียมตัวขาดทุนอย่างย่อยยับได้เลย

อีกทั้งสิ่งที่สร้างมาก็จะหายวับไปกับตา โดยที่ไม่ได้อะไรดี ๆ กลับมาอีกต่างหาก

พูดง่าย ๆ เหมือนเอาเงินไปไปรยเล่น เพียงเพราะความต้องการตีตราว่าเป็นเจ้าของก่อนใครในโลก แต่พอถึงคราวขาดทุนก็รู้สึกจุกจิกจนสุดชีวิต ไม่อย่างนั้นจะเข้าเนื่อหนกกว่าเดิม

เรเซลนั่งคิดไม่ตกอยู่สักพักใหญ่ ก่อนเอ่ยปากขอร้องไห้เล่าต่อซึ่งประเด็นที่ผมหยิบมาเล่าต่อคือโดโนเสาร์ บอสมอนสเตอร์ของเกตประเด็นนี้ก็เป็นอีกประเด็นที่ทำให้คนฟังเบิกตาโตเป็นไขห่าน มีหน้าซำยังขมวดคิ้วจนหน้ายับ พอเห็นแล้วก็แอบขบขันไม่ไหว

“ข้างตัวโดโนเสาร์จะมีคริสตัลเม็ดใหญ่อยู่ด้วยครับ รู้สึกว่าขนาดจะ... ประมาณนี้ได้ ลอยอยู่กลางฟ้า ผมก็ไม่รู้หรือว่ามันคืออะไร แต่คิดว่ามันน่าจะสำคัญพอตัว ไม่งั้นโดโนเสาร์คงไม่มายืนคุ้มกัน”

“คริสตัล...อย่างนั้นหรอคะ”

“พอโดโนเสาร์เห็นพวกเรา มันก็วิ่งเข้ามาจะทำร้ายทันทีเลย มันแรงเยอะมาก ๆ อีจันที่เป็นผู้มีความสามารถคนเดียวในกลุ่มเลยต้องแบกพวกเราสองคน เขาสู้จนตัวเองเป็นลม พวกเราหนีแล้วไปหาที่ซ่อนแต่โดโนเสาร์ก็ยังไม่ยอมเลิกตาม”

“แล้วพวกคุณทำยังไงต่อคะ”

“เวลาหน้าลี้วหน้าหวานแบบนั้น จู่ ๆ อียียอลก็...ตื่นรู้ขึ้นมาได้พอดีนะครับ ผมไม่รู้ว่าคุณเรเซลได้เจอว่าตัวนั้นแล้วหรือยัง วัวที่หลุดออกมาจากเกตพร้อมกับเราเป็นตัวที่อียียอลผูกจิตด้วย ถ้าไม่ได้วัวตัวนั้นมาช่วยป่านนี้พวกเราคงได้นอนตายกันอยู่ในนั้นแน่ ๆ”

เมื่อตัวเองถูกพาดพิง ซางอียียอลจึงเหลียวมามองผมทันที เพราะผมไม่ได้บอกเรเซลไปตามจริงด้วยว่าทำไมเขาถึงตื่นรู้ขึ้นมาได้ แต่ก็ตามสไตล์ซางอียียอล แม้เรื่องเล่าจะไม่ค่อยตรงกับความจริง เขาก็ยังปิดปากเงียบโดยไม่ทักท้วงใดๆ

“แล้ว...ออกมากันได้ยังไงเหอะคะ”

“เรื่องนั้น...”

คำถามดังกล่าวทำให้คิดถึงภาพเหตุการณ์ ณ ตอนนั้นภายในหัวตันใด และจนถึงตอนนี้ก็ยังจำได้ไม่ลืมด้วย ภาพของควอนแจฮยอกที่มาพร้อมผลึกอาร์กซ์แสงริบหรี่ ชายผู้มาพร้อมความมั่นใจ บอกให้พวกเรารีบกลับบ้านไปด้วยกัน ก่อนลงมือทำลายผลึกอาร์กซ์ให้ดับสลายไปตลอดกาล ซึ่งเขาทำเหมือนว่ารู้อยู่ก่อนแล้ว รู้ว่าต้องทำแบบนี้ถึงจะรอดออกไปได้ ทว่า...

ปิดบังไปก็เท่านั้น

ใจจริงผมอยากจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับก่อนมากกว่า เพราะตอนนี้ผมก็ยังไม่รู้ว่าควอนแจฮยอกปิดบังอะไรอยู่หรือเปล่า แต่ถ้าไม่เล่าตามจริง มีหวังฝั่งนั้นได้มองว่าพวกเราไม่ยอมให้ความร่วมมือด้วยแน่ๆ ซึ่งแบบนั้นคงไม่ดี และอีกอย่าง ผมว่าเรเซลก็น่าจะพอรู้มาบ้างแล้วว่า ที่พวกเราสามคนรอดตายกันมาได้เป็นเพราะควอนแจฮยอกกระโดดเข้าไปช่วย

ที่ผมกลัวก็เพราะสหรัฐ้าเป็นประเทศที่แข็งแกร่งและมีผู้มีความสามารถในสังกัดมากมาย

ต่อให้ในอนาคตพวกเขาจะทุ่มเงินไปกับการพัฒนาสิ่งแวดล้อมภายในเขตและขาดทุนย่อยยับกลับมา พวกผมก็คงไปต้านประเทศมหาอำนาจนี้ไม่ได้ อยู่ดี และต่อให้คนในสังกัดของเขาล้มหายตายจากเป็นจำนวนมาก พวกเขาก็ยังมีตัวสำรองพร้อมใช้เหลืออยู่อีกมาก เท่ากับว่างานนี้ผมทำอะไรไม่ได้ นอกจากต้องเล่าไปตามจริง

“ตอนนั้นพวกเราพากันอยู่ในถ้ำ แล้วพี่แจฮยอกก็มาพอดี พร้อมกับคริสตัลนั้นด้วยครับ พอทุบคริสตัลแตก ผมก็รู้สึกเหมือนตัวเองโดนดูดลิ้มตาขึ้นมาอีกที ภาพตรงหน้าก็ไม่ใช่อันถ้ำเหมือนอย่างเก่าแล้ว แต่เป็นโรงเรียนของอุหน”

ตามจริง แต่ไม่ละเอียด ไม่ได้บอกไปว่าควอนแจฮยอกดูเหมือนพิรุณเหมือนคนรู้อยู่ก่อนแล้ว โดยหลังได้ฟังทุกเรื่องราวจบ เรเซลก็หยุดคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จู่ๆ จะยืนกายลุกขึ้นยืนเพื่อบอกกับผมด้วยรอยยิ้ม

“อย่างนี้นี่เอง ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือนะคะ แต่นั่นขอรบกวนอะไร

อีกสักอย่างจะได้ไหมคะ”

“อะไรเหรอครับ”

“รบกวนคุณสองคนช่วยวางมือลงบนแผ่นนี้ทีค่ะ”

เธอพูดจบก็เดินออกไปรับกระเป๋ามาจากเจ้าหน้าที่ที่รออยู่ด้านนอก และสิ่งที่เธอควักออกมาคือแผ่นไฟฟ้าขนาดประมาณหนึ่งที่ผมคนนี้รู้จักดี นั่นคือเครื่องตรวจจับพลัง...โดยซางอียียอลเป็นผู้ใช้คดีคนแรกที่เรเซลยื่นแผ่นให้

ทว่าคุณพระเอกกลับไม่ยอมวางมือลงทันที ท่าทางจะหวั่นใจ ถึงได้หันมามองผมตาละห้อย กว่าจะทำใจวางมือลงบนเครื่องตรวจจับพลังนั้นได้ ก็ต้องรอผมพยักหน้ายืนยัน

พอวางมือลงไม่ทันไรก็ปรากฏแสงสีเหลืองเข้มโชนออกมาจากเครื่อง ดังกล่าว เรเซลยกยิ้มอย่างพึงใจ ก่อนเก็บเครื่องกลับคืนและยื่นมาหาผมบ้าง

“เชิญค่ะ มิสเตอร์กี”

เธอพูดด้วยความตื่นเต้นสุดฤทธิ์ ผิดกับซางอียียอลที่ดูพะว้าพะวัง เป็นห่วงผมเหลือเกิน ผมก็ว่าอุ่นใจไม่ต่างกัน เพราะตอนนี้ผมกลัวสุดใจว่าเครื่องนี้จะตรวจจับความสามารถลับของผมได้หรือเปล่า ซึ่งถ้าถูกจับได้ขึ้นมา ก็ชวยแน่นอน ผมจึงค่อยๆ ยื่นหน้าขึ้นไปสบตาและยิ้มให้เรเซลเพื่อเรียกขวัญ กำลังใจ แล้วค่อยวางมือลงบนแผ่นตรงหน้า เพื่อให้เธอได้เห็นชัดๆ ด้วยตาว่ากีขุนแจคนนี้...ไม่ใช่ผู้มีความสามารถ

ประกายแห่งความคาดหวังบนดวงหน้าของหญิงสาวหายวับไปทันที ซางอียียอลก็เช่นเดียวกัน แม้เขาจะไม่พูดออกมา แต่ผมว่าเขาก็คงสงสัยในตัวผมไม่น้อย เขาคงนึกว่าในสถานการณ์แบบนั้น อย่างน้อยผมก็น่าจะตื่นรู้เหมือนเขา...

แต่พอดีความสามารถของผมไม่ได้อยู่ในรูปแบบปกติเหมือนอย่างพวกเขา เครื่องตรวจจับพลังถึงตรวจไม่พบ ซึ่งพอผลออกมาแบบนี้ จากนั้นไป ผมคงถูกเรเซลมองว่ากีขุนแจก็แค่คนขายบ้านรวยธรรมดา

หากไม่เชื่อก็ดูหน้าเธอสิ จู่ๆ ก็เจื่อนลงทันควัน แต่มารยาทและความเป็นผู้ดียังคงเต็มเปี่ยม ถึงได้ยังส่งยิ้มหวานเหมือนครั้งแรกตอนพบหน้ากันได้ และแน่นอนว่าก่อนจากไป คนอย่างเธอย่อมไม่มีทางลืมชอบคุณ

“ขอบคุณทั้งสองคนที่ให้ความร่วมมือนะคะ แต่ไม่ทราบว่ามีสเตอร์ข้างมีต้นสังกัดหรือยังคะ ถ้ายังไม่มี ฉันขอแนะนำกิลด์ของทางการสหรัฐฯ เดียวจะช่วยทำเรื่องย้ายประเทศให้เลยคะ”

“เอ่อ...”

“คงไม่ได้หรอกครับคุณเรเซล คุณมาเข้าไปนิดเดียวจริง ๆ เพราะอียียอลเพิ่งตัดสินใจมาอยู่กับผม”

พระเอกกำลังจะถูกชิงตัวไปต่อหน้า จังหวะนี้ต้องรีบแจกใบเหลืองเตือนเธอด่วน ซึ่งก็ไม่แปลกที่ทางนั้นจะต้องการตัวชาวอียียอล เพราะพลังของเขาแข็งแกร่งมาก แสงสว่างที่โชนออกมาจากเครื่องตรวจจับพลังคือคำตอบ เพราะยิ่งแสงสว่างมากเท่าไร ก็เท่ากับว่าความสามารถแกร่งกล้ำมากเท่านั้น

ดูจากวูดดำที่เขาผูกจิตมา ขนาดเพิ่งลองใช้พลังครั้งแรก ยังผูกจิตกับวูดดำใหญ่ขนาดนั้นได้

แค่นี้ก็ซัดแล้ววพลังที่แฝงอยู่ในกายของเขาเป็นอนันต์ อีกทั้งถ้ายังใช้ยิ่งคุ้นเคยด้วยมากเท่าไร ความสามารถก็จะยิ่งเพิ่มขึ้น ในอนาคตเขามีสิทธิ์ที่จะผูกจิตกับสิ่งมีชีวิตที่ตัวใหญ่มากกว่าวูดได้

“เขาเป็นคนของผมครับ”

ไม่ได้บังคับมาด้วย เจ้าตัวสมัครใจเข้ามาเอง แล้วแบบนี้จะให้ปล่อยไปง่ายๆ ได้อย่างไร คำยืนยันของผมราวสะกดจิตให้ชาวอียียอลที่นั่งหน้าแดงก่ำช่วยย้าอีกรอบ

“ครับ ผมเป็นของขุนแจ”

“น่าเสียดายจัง... ยังไงถ้าเปลี่ยนใจก็ติดต่อมาได้เสมอเลยนะคะ”

เรเซลดูเสียดายชาวอียียอล จนแล้วจนรอดเธอก็ยังเข้าซื้อไม่เลิก ก่อนจากกันเธอยังทำเป็นยื่นนามบัตรให้ แน่นอนว่าไม่ได้ยื่นให้ผม แต่เป็นคนที่เราหมายตาเอาไว้

“อะ นี”

“นามบัตร? ให้ฉันทำไม เธอควรให้เขาไม่ใช่เธอ

“แล้วฉันก็... เป็นของขุนแจแล้วด้วย”

ทว่าชาวอียียอลไม่สนใจจะเก็บนามบัตรของเราเซลไว้

อือ จรงดวย ตอนนีนายเบ็นของฉนแลว จันก็อยาเปลยนใจไปอยุที่อื่นละ หามทรยศกันเดดชาด! ผมหวเราธาดวยความโลงใจ ส่วนเมือกุมนามบตรไว่กอนเก็บเขาตัว ทนได้นั้นผมรูสึกวบบรยากาศในหองนี้ชกจะรอนวบบแปลกๆ เหมือนมี...

“เหอะ...จะอวก”

มียักซ์ชี้หุดหงิดจ้องพวกเราสองคนตาแข็งอยู่ตรงนั้น

“ของนายอะไรกัน นายมีอะไรกับมันใช่ไหม อยากตายหรือไง”

“มีอะไร...คือ?”

ไม่เคยมีอะไรกับซางอียยอลทั้งนั้นแหละ ถ้ามีก็มกับนายไปแล้วนั้นเงแต่ตอนนื้ผมได้แค่มองของอีจุนอย่างนึกเสียใจ เพราะลึกๆยังอยากจะขอโทษเขามากๆ ที่ตอนนั้ล่วงเกินเขา

เฮ้อ...นายโดนก่อนใครเพื่อนเลย ไอ่โง่เอ๊ย แต่ของอีจุนยังไม่รู้ตัวพอสบตากัน อีกฝ่ายก็ขมวดคิ้วหน้ามยุ่ทันที

“อะไร มองกันแบบนี้หมายความว่าเง สรุบคือนายมีอะไรกับมันจริงๆใช่ไหม!”

“ไม่ได้มีอะไรทั้งนั้นแหละ”

แค่เกือบ หวาของอีจุนก็คือของอีจุน ดยยังไม่หายสงสัยสักที จูๆถึงได้ตวาดถามซางอียยอลดังลั่น ไม่คิดจะเคารพสถานที่เลยสักนิด นีคือสภาพของคนทีเพ่งต่นหลังเบ็นลมมานานจริงเหอ

“ไม่ได้ทำอะไรเลย...”

“จันเหอ เออ ก็แล้วไป”

กว่าจะหายเบ็นหมาบ้าได้ก็ตอนที่ซางอียยอลออกอาการหงอยๆ ดูน้อยใจอย่างเห็นได้ชัด หลังได้รับคำตอบทีตนพอใจ ยักซ์ชี้หุดหงิดก็เปลยนเรื่งดวยการกลอกตามองรอบหอง ก่อนส่งคำถามมาให้

“แล้วที่นั่นไหนอีก ออกมาจากที่นั่นได้เง”

เพราะภาพจำสุดท้ายของเขาคือโดนไดโนเสาร์ไล่ล่าจนตัวเองหมดสติ แต่พอได้สติคืนมาอีกครั้งก็พบว่าได้กลับคืนสู่โลกใบเดิมแล้ว

“พอนายเบ็นลม อียยอลก็ตื่นรู้ แต่พวกเราต้องหนีต่อไปเรื่อยๆ

หนีไปสักพักก็เจอพี่แจ้ชยก เขาถือผลึกอาภรณ์มาด้วย พอผลึกอาภรณ์แตก พวกเราก็ได้กลับบ้านกันตอนนั้นเลย เรื่องมันก็แค่นี้”

ที่แรกว่าจะเล่าตามจริงทั้งหมด แต่กลัวตัวเองจะขวยที่หลังถ้าอีกฝ่ายรู้ว่าผมไปล่องเกินเขา ผมจึงเลือกเล่าย่อๆ พอประมาณ แม้เขาจะยังไม่ยอม ทำท่าทางหายสงสัย แต่ก็ดีที่ไม่ได้ถามอะไรเพิ่มให้มากความ สงสัยจะยังเพื่อยอยู่จริง ๆ

หลังออกปากว่าขอพักต่ออีกสักหน่อย ซองอีจุนก็พับหลังคาหมอนไปตามเดิมทันที ผิดกับยายคนหนึ่งที่จู่ๆ ก็พรวดพราดเข้ามา ท่าทางจะร้อนใจที่ผมไม่ยอมรับสาย หรือก็คือ...

“ทำไมไม่รับสาย!”

“อ่า...พอดิติดคุยธุระ”

“สรุปคนฝั่งนั้นเข้ามาหานายเองหรือ แล้วฝั่งนั้นก็ชั้วบอกนายเองเลย ถูกไหม เอะ จริงๆ เลย ไอ้คนพวกนี้...”

ก็สยอนจุกัดเล็บนิ้วหัวแม่มือระบายความเครียด เพราะเธอก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของซองอุน ถึงได้ทนงตัวและเคร่งกับกฎระเบียบมากๆ คงรับไม่ได้ที่เห็นคนในตระกูลเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่าหัวอกของญาติพี่น้อง

ผมเพิ่งจะมาเป็นเกียจได้ไม่เท่าไรยังไกรธขนาดนี้ แล้วคนที่อยู่มานานจะขนาดไหน

ถ้าไม่โมโหคงจะยิ่งแปลก ขนาดมีบอดี้การ์ดยืนคุมอยู่หน้าห้องก็ยังมีคนทรยศ พาคนนอกเข้ามาหน้าตาเฉย ถ้าเธอแค่มาคุยธุระด้วยก็โชคดีไป แต่ถ้าเป็นพวกประสงค์ร้ายแฝงตัว รู้ถึงไหนอายุถึงนั้นแน่ อย่าลืมนะที่เป็นห้อง VIP ไม่ใช่ห้องใครก็ไม่รู้ที่นึกอยากจะเข้ามาก็เข้าได้ง่ายๆ หรือจะมองว่ากรณีนี้เป็นจุดต่างพร้อยของซองอุนก็ยิ่งได้เลยด้วยซ้ำ เพราะถ้าคนอื่นมาโดนแบบผม รับรองว่าความน่าเชื่อถือในตัวซองอุนคงลดฮวบแน่นอน

“แล้วจะจัดการกับไอ้คนทรยศนั้นยังไง”

“ก็ต้องไล่ออกสิ! มีอย่างไหน ทำซองอุนเสียชื่อหมด นี่ยังดีที่มันรู้จักสำนึก ไม่หน้าด้านปฏิเสธ แต่สร้างเรื่องไว้ขนาดนั้น ชีวิตมันจะได้ยุ่งเหยิงสบายๆ ไปอีกนานสักแค่ไหนเชียว นี่ถ้าให้ฉันร้ายวีรกรรมตั้งแต่อดีตด้วย

บอกเลยว่ป่านนี้มันคงโดนขังลืมนไปแล้ว เฮอะ”

ก็ชยอนจรรยาบยโทยาวเหยียด แต่จู่ๆ เธอกลับหลุดหัวเราะ เหมือนเพ่งน้อกะไรตลกๆ ขึ้นมาได้ แม้ผมจะจ้ถามไป แต่เธอก็ยังไม่ยอมหยุดหัวเราะ

“พวกนายพาวัวออกมาด้วยใช่ไหม”

“วัว?...อ้อ วัวตัวนั้น”

“เราไม่มีที่ปล่อยวัวนะ ถ้าจะปล่อยก็ต้องหาหลักคอก ฉันทเลยเอาวัวมาอยู่ที่คฤหาสน์ก่อน แต่พวกตะวันตกนี่สิ สงสัยจะอยากได้วัวของเราจนตัวล่น ถึงได้มาด้อมๆ มองๆ เดินป่วนเปื้อนอยู่แถวรั้วบ้าน เห็นแล้วสมเพชลูกตาซะมัด”

ไม่รู้ไปมีเรื่องอะไรกันมา ก็ชยอนจูงถึงได้หัวเราะสะใจมาก มิน่าซ้ายังคึกคัก ล่นคำสาปแช่งเอาไวด้ยว่ “อยากเห็นพวกตะวันตกโดนวัวอัดติดกำแพงเป็นบุญตาสักครั้งจรงๆ” ผมจึงอดหัวเราะตามไม่ได้

“ตอนที่พวกนายยังอยู่ในนั้น พวกตะวันตกนั้นบอกฉันว่อะไรรู้ใหม่มันบอกว่าพวกนายคงตายไปแล้ว ตัดภาพมาที่ตอนนี เปลี่ยนสีไว่ยงกว่าก็ง่าอีก เห็นรอตออกมาได้หน้อยและยังพาวัวออกมาอีกหนึ่งตัว ก็รีบเสนอหน้ามาเลียแข้งเลียขา กันทันที”

“นั่นสิ”

“ขนาดฉันชนคนในกิลด์ไปจ่อรอนหน้าเกต พวกมันยังกันไม่ให้เข้าไปกล่าตียังงถึงมาทำแบบนี้กับชองอุณ...”

เดี๋ยวก่อน ไหนบอกว่าเกณธ์คนในกิลด์มา แล้วทำไมถึงส่งควอน-แจชยอกเข้าไปแค่คนเดียว เขาก็น่าจะต้องถูกเจ้าหน้าที่ของทางการสหรฐฐักทางเอาไวด้ยไม้โซ่เธอ

“คือ...”

“หือ?”

“ส่งคนในกิลด์เข้าไปไม่ได้เพราะโดนพวกนั้นกัน ก็เลยแก้เกมด้วยการส่งพีแจชยอกเข้าไปคนเดียวงั้นเธอ”

“อ้อ...เรื่องนั้น...”

คำถามนั้นทำก็ชยอนจูงออกอาการล้งเล ก่อนเหลือบไปมองชางอียยอล

ที่นั่งอยู่ข้างกัน สงสัยจะหนักใจว่าจะพูดถึงเรื่องนั้นตรงนี้เลยดีหรือเปล่า ผมจึงต้องเอ่ยเพื่อให้เธออุ่นใจ

“ไม่เป็นไร เล่ามาเลย”

เหตุผลข้อแรกคือซางอียียอลเป็นคนของผมแล้ว ส่วนข้อที่สองคือ นิสัย คนอย่างเขาไม่มีทางปากสว่างไปเล่าให้ใครต่อใครฟังแน่ๆ และสิ่งที่เธอจะเล่าก็คงไม่ใช่ความลับระดับชาติ ฉะนั้นเล่าให้กระจ่างตั้งแต่ตอนนี้ดีที่สุด ผมเชื่อมั่นว่าซางอียียอลจะเป็นคนแบบนั้น แต่ถ้าเขาทรยศ ผมจะจัดการให้ถึงตายเลย คอยดู!

เมื่อกียอนจูได้ยินแบบนี้จึงปลิ้นโล่งอก

“ฉันว่าควอนแจฮยอกก็ชักจะยุ่งๆ อยู่”

“ยุ่งไง”

“แบบ...อึม มันน่าสงสัย นายก็รู้จักเขามาตั้งนาน ไม่เคยสงสัยบ้างเลยเหรอ”

“หา? ก็...”

ไม่รู้เหมือนกัน เพราะความทรงจำผมรวนและมีบางส่วน ไม่หลากหลายขนาดหายไป...กียอนจูถอนหายใจหลังเห็นผมอึ้ง ก่อนเริ่มต้นร่ายทฤษฎีสมคบคิดของตัวเองให้ฟัง

“พวกตะวันตกกันไม่ให้คนในกิลด์ของเราเข้าไปในเกต เขาก็เลยมาเสนอตัวกับฉัน บอกว่าไม่ต้องส่งคนอื่นไปก็ได้ แค่เขาคนเดียวก็จัดการไหว พอพูดจบ เขาก็สวมวิญญาณนินจาวิ่งเข้าไปซัดปากไอ้คนที่ยืนขวางอยู่หน้าเกตเลย!”

สงสัยกลัวว่าเย็นเล่าที่่ๆ แล้วคนฟังจะนึกภาพตามไม่ออก เธอถึงได้วิ่งไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ พร้อมออกหมัดซ้ายขวาทำท่าทางเลียนแบบควอนแจฮยอก อ่า...แต่ละทำไม่ได้เหมือนนินจาเลยสักนิด จะไปหัวเราะใส่หน้าก็ไม่ได้ด้วย เพราะถ้าหลุดซ่า มีหัวผมได้เจอฝ่ามือพิฆาตฟาดกลางหลังแน่

“ตั้งแต่เกิดมาฉันเพิ่งเคยเห็นคนวิ่งเร็วขนาดนั้น! นี่ถ้าไม่รู้มาก่อนว่าเขาเป็นผู้ชำนาญอาวุธ ฉันก็คงหลงนึกว่าเป็นพวกนินจา มีพลังลมปราณแล้ว!”

phemphatdangkarawad2

망나니는 살고 싶다

Lilac

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com f X @amarinbooks f Lilac.Novel X Lilac_Novel

망나니는 살고 싶다

THE ROUGH GUY WANTS TO LIVE

Copyright © bism, 2021 All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Shin Young Media Service, Inc, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025

by arrangement with Shin Young Media Service, Inc. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจนนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8441-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศตกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญาดา มั่นสมนตรี

บรรณาธิการ หนังสือ กังวาลนิธิพงศ์ • บรรณาธิการต้นฉบับ สุชาลิณี วรณัฐสิทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก วรณศิริ สุวิริยะเสถียร

ออกแบบรูปเล่ม กุณศิริ บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ รัชฎา ศรพรหมฉาย • พิสูจน์อักษร สุภาวดี สุขสมัย

หลังหลุดเข้าไปในเกตแรกที่ถูกขังกักกัน
ชีวิตของผมในฐานะ 'กียูนแจ' ก็เริ่มเปลี่ยนไปอย่างไม่มีวันหวนคืน
ความสามารถที่ผมเพิ่งรู้ว่า มี กลับไม่ใช่ของโลกใบนี้
แถมวิธีที่จะทำให้ใช้ความสามารถได้ก็พิสดารสุดๆ!
จะให้ใครรู้ไม่ได้เด็ดขาด ไม่จูนความจริงที่ผมไม่ใช่กียูนแจตัวจริงก็แตกพอดี!
แต่เดี๋ยวก่อนนะ...นั่นควอนแจฮยอกนี่ เขามานี่ได้ยังไง
ทำไมเขาถึงรู้ว่าต้องทำลายผลึกอาภักษ์
ทำไมเขาถึงรูว่านั้นเป็นวิธีออกจากเกต
นี่เขาเป็นใครกันแน่?

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8376-8

9 786161 883768